

[Boligministeren.]

2. Den derpå følgende lejeforhøjelse i medfør af reglerne om omkostningsbestemt husleje gennemføres først pr. 1. juli 1978, og denne lejeforhøjelse maksimeres til den udgiftsstigning for de respektive ejendomme, der har fundet sted i tiden fra 1. juli 1977 til 1. juli 1978.«

På baggrund af det, jeg her har oplyst, finder jeg alt i alt, at jeg ikke kan modsætte mig, at deklARATIONERNE aflyses.

Knud Damgaard (S):

Hr. Wilhjelm startede med en bemærkning om, at da sagen blev forelagt boligudvalget, afviste den socialdemokratiske formand at have med sagen at gøre, eller skubbede den fra sig. Det var en af disse mærkværdige politiske antydninger, som man er nødt til at knytte en kommentar til for at undgå mytedannelser.

Jeg ved godt, at hr. Wilhjelm's fornemmelse af forfatningens betydning nok ikke er helt den samme som andre medlemmers af det høje ting. Men det er en kendsgerning, at hvis boligudvalget havde påtaget sig at behandle denne konkrete sag, så havde vi begået noget forfatningsstridigt, og et forsøg på at lægge noget politisk deri skal i hvert fald ikke lykkes.

Som det i øvrigt fremgik af boligministerens indlæg, er der desværre ikke mulighed for at bevare deklARATIONEN. Jeg siger »desværre«, fordi mange utvivlsomt føler, at det er nok så urimeligt, at en by, skabt med en væsentlig offentlig støtte, og som ensidigt ligger på én ejers hænder, ikke skal være underkastet nogen form for offentlig indsigt, f. eks. i forbindelse med lejefastsættelse. Blandt de mange vil i første række naturligvis være lejerneovre i Munkebo. Jeg forstår dem meget vel, hvis de føler en vis skuffelse over, at det ikke kunne lykkes at bevare deklARATIONEN.

Over for dem, som synes, at sagen i hvert fald burde have været udsat, synes jeg, det må gøres klart, at set fra et juridisk synspunkt havde sagen ingen chancer, sådan som det er forelagt af ministeren her i dag. Forsøg på at trække afgørelsen i langdrag ville blot medføre, at det positive forhandlingsresultat, som visse- lig er opnået for lejerne, og som betyder en beskeden forhøjelse af lejen, bl. a. i de to indkomstpoltiske år, utvivlsomt ville bortfalde.

Jeg kan derfor ikke undlade, samtidig med at vi må fastslå, at ministerens tale her i dag har understreget det umulige i at bevare dekla-

rationerne, at takke ministeren for et godt forhandlingsresultat på lejefastsættelsens område.

Johan Philipsen (V):

Dette er efter min opfattelse en for lille sag til at kunne bære en forespørgselsdebat. Jeg skal på venstres vegne ganske henholde mig til ministerens redegørelse og så i øvrigt føje den selvfølgelig til, at jeg er enig i, at en minister skal overholde de af folkettinget givne love – hvad ellers?

Der er så langt tilbage som i 1967 i lov om boligbyggeri § 102, og senest i § 88 i lov om boligbyggeri af 1975, fastlagt vilkår, der skal være til stede, for at en deklARATION kan aflyses. Lejens eventuelle højde er jo huslejenævnets afgørelse, subsidiært domstolenes.

Så skal jeg kun til sidst til hr. Wilhjelm sige, at jeg godt forstår, at hr. Wilhjelm vælger denne udvej med en forespørgselsdebat. Den udvej, jeg anbefalede ham: at komme med et lovforslag i tinget, ved hr. Wilhjelm jo udmærket ville blive et lovforslag med tilbagevirkende kraft, og derfor har man altså valgt denne ejendommelige udvej med en forespørgselsdebat.

Men i øvrigt har jeg jo sagt, at venstre henholder sig til ministerens redegørelse.

Kirsten Jacobsen (FP):

Fremskridtspartiet kan også i den rent konkrete sag henholde sig til det, som ministeren har fremført som en faktisk redegørelse for, hvordan forholdene er.

Må jeg bemærke, at jeg da godt forstår, at denne sag for VS er en politisk sag, som det ville være rart at kunne hæfte socialdemokraterne op på. Hvis VS føler, at det er det, vil de skal bruge folketingets tid til, så må vi jo acceptere det.

Jeg synes nu, vi skal bibeholde den ordening, at det er folkettinget, der vedtager lovene, og at det er ministeren og hans embedsmænd, der administrerer dem, og det er jo også dermed givet, at de skal overholde de love, vi har vedtaget. Det, VS ønskede, var, at vi skulle ændre den praksis, idet VS havde den opfattelse, at folketingets boligudvalg kunne begynde at administrere lovene i strid med det, folkettinget havde vedtaget. Men det var der altså et flertal i folketingets boligudvalg der ikke mente, og derfor blev sagen sendt over til boligmini-